

Trên Đám Mây Cao

Nguyễn Tâm

Tôi nô đùa với hai con một chập rồi để mặc chúng tung tăng với đám trẻ ở công viên. Bước thẳng đến tàng cây, tôi nằm dài xoãi chân trên

thảm cỏ xanh, tay úp xuống cỏ, mặt ngẩng lên trời nhìn đám mây trắng đang lững lờ trôi trên bầu trời xanh thẳm. Quay nhìn hai con, tuy chúng chưa trưởng thành, nhưng nay đã khá lớn. Hai đứa vẫn đang vui đùa dưới ánh nắng ban mai của một ngày vào

thu trời nhẹ mây cao, bầu trời thật đẹp. Tôi xoay người nằm nghiêng để tránh những tia nắng xuyên qua kẽ lá chiếu thẳng vào mặt, và tôi khép mắt lại. Ngọn gió hiu hiu khẽ rì rào trong kẽ lá như một điệu nhạc êm dịu đã ru tôi về với dĩ vãng, rồi những hình ảnh đậm nét dần dần hiện lại trong tôi.

Còn chưa đầy một tuần lễ nữa là đến lễ Giáng Sinh, chúng tôi đón đứa con trai nhỏ chưa được hai tuổi ở nhà thương về. Nó bị cảm lạnh nằm trong nhà thương mấy hôm nay, và bây giờ đã khỏi. Chúng tôi vui mừng con mình đã hết bệnh, cùng anh nó chạy xe đi xem những chuỗi đèn Giáng Sinh rực rỡ ở xung quanh xóm. Thật là vui tươi hạnh phúc biết bao. Sáng hôm sau, trời còn tối lắm, L. than nhức đầu chịu không nổi và kêu tôi chở đi nhà thương.

Đồng thời đứa bé nằm ngủ chung giường thức dậy đòi mẹ bế. Âu yếm ôm con vào lòng, rồi như sức yếu không thể ôm nó được lâu, L. trao

nó cho tôi bồng, rồi nằm xuống hai tay buông thõng. Xe cứu thương đến liền sau đó, nhưng L. không tỉnh lại được.

Trong nhà thương, nhìn đứa con trai lớn mười tuổi, đang vãn về những sợi tóc lòa xòa trên trán của

mẹ nó đang nằm yên bất động mà lòng tôi tê tái. Bản chất nó yếu đuối, tình cảm, hay quẩn quít bên mẹ. Đâu còn mẹ nữa, tìm đâu được sự dịu dàng, mềm mỏng của người mẹ thân yêu để dạy dỗ nó ở cái tuổi cần được dẫn dắt nhất trong cuộc đời, mà bản chất cứng rắn khô khan của tôi không thể nào thay thế người mẹ được. Tôi bồng em trai nó trên tay, nó mở tròn đôi mắt nhìn vô tư lự. Nó còn bé quá chưa biết buồn là gì. Nó chưa thấm thía sự mất mát to lớn trong cuộc đời ở cái tuổi chưa lên hai. Nó đâu biết rằng mẹ nó thương nó rất nhiều. Khi nó chưa lên một, sáng nào trước khi đi làm, mẹ nó cũng thức dậy sớm nặn sữa để dành sẵn cho nó bú sữa mẹ tốt hơn sữa bình. Chọn lựa thức ăn từng li từng tí cho nó, nên nó mập mập, hồng hào, sỗ sữa, đôi má phính phính. Mẹ nó khuyến khích vui mừng khi nó mới chập chững biết đi.

Khoe với mọi người khi nó mới bi bô tập nói như là chỉ có con mình biết nói được thôi. Lo lắng ăn ngủ không yên, thức đêm thức hôm khi nó bị cảm lạnh. Nó đâu biết rằng mẹ nó ráng ôm chặt nó một lần chót, một lần chót thôi rồi không thể nào được thấy mặt nó nữa.

Em ra đi mà chưa hưởng được gì. Lấy chồng trong thời buổi đất nước chiến tranh; chồng là con nhà nghèo tự lập cánh sinh, nên cuộc sống lữ đò đâu có rộng rãi gì. Một năm sau, sinh con đầu lòng, cuộc sống thêm phần bận rộn. Hai năm sau nữa, phải bỏ xứ ra đi. Nơi xứ lạ quê người, mới đến chân ướt chân ráo phải lập lại từ đầu. Em đi làm cho một hãng sản xuất quần áo lót trẻ em. Anh đi làm trong xưởng tiện. Cái bằng Luật Khoa cũng như cái bằng Công Chánh chân ướt chân ráo mới đến xứ người chưa thể nào ganh đua với những người ở nơi xứ lạ trong thời kỳ kinh tế suy thoái thất nghiệp rất nhiều. Sinh kế đã khó khăn đâu dám đèo bồng có liên thêm đứa con nữa.

Đêm nằm em thổ thê:

Anh à, vào hãng, nhìn chỗ em làm, nghe rập một điệu nhạc đình tai nhức óc, em phát sợ. Mình có dự tính gì không anh?

Nơi xứ lạ, mình chưa quen nước quen cái, nên trở lại trường em à. Đồng thời anh rán tìm một việc làm bán thời gian của một hãng công chánh nào đó dưới San Diego, việc gì cũng được trong hãng đó để quen lề lối làm việc của họ. Vừa đi học, vừa đi làm để tập trở lại nghề.

Rồi anh chân thật:

Em thông minh hơn anh, giỏi tiếng anh hơn anh, lại khéo léo biết trước biết sau cư xử tốt với mọi người, em đừng lo lắm.

Anh cùng em sửa soạn nhập học cho khóa mùa thu thì anh bị tai nạn, máy tiện cuốn gãy

xương cánh tay trái phải mổ hai lần. Em rất khéo tay may cho anh cái áo sơ-mi mà tay áo trái rộng ra để che dấu cánh tay trái đang băng bột lúc mặc khi đi phỏng vấn tìm việc làm. Rất may mắn, anh tìm được việc làm họa viên bán thời gian ở dưới San Diego. Về đến nhà anh khoe em ngay. Đó là hãng kỹ sư cố vấn chia lô đất cát nhà ở khu tân lập, thiết lập họa đồ đào đất đắp đất, đường xá cống rãnh cách trường học khoảng mười dặm. Anh cũng kể lại cho em nghe, trong khi phỏng vấn, anh nói thật với ông kỹ sư trưởng là anh đang đi học ở trường có lớp ban ngày, nên xin ông ấy cho anh việc làm bán thời gian với giờ giấc làm việc co dãn. Anh hứa là công việc sở giao, anh sẽ làm xong đúng thời hạn và tốt đẹp. Ông ấy rất hiểu biết và tốt bụng bắt anh đưa giờ giấc đi học, và môn học cho ông ấy xem. Ông ấy bảo anh rằng hãng muốn mướn một họa viên làm việc toàn thời gian như quảng cáo trên báo, nhưng ông ấy bằng lòng mướn anh bán thời gian với giờ làm việc co dãn, và buộc anh phải làm tối thiểu 28 giờ một tuần. Anh cảm ơn ông ấy và hoàn toàn chấp nhận tất cả những điều kiện mà ông ấy đưa ra. Nhờ làm họa viên trong hãng kỹ sư cố vấn này, và làm những việc đồ án khác, anh đã có dịp quan sát và biết rõ lề lối làm việc của hãng từ lúc khởi đầu thám sát đất đai cho đến khi hoàn tất hồ sơ đồ án, chi tiết vẽ họa đồ, áp dụng họa đồ cơ bản trong việc làm. Trong thời gian này, anh chỉ biết trường học, sở làm và căn nhà của đại gia đình cách trường học độ 30 dặm mà tất cả đều tận tình giúp đỡ và tận lực làm lại từ đầu. Các môn đã học trong trường trước đây, bảy mươi phần trăm đã lãng quên trong thời gian mười năm làm việc ở quê nhà. Ba mươi phần trăm còn lại đã cuốn trôi theo dòng nước của biển Thái Bình. Việc học, việc làm thật là bận rộn. Bài tập thứ hai, thứ tư phải nộp. Bài tập thứ tư, thứ sáu phải nộp. Bài tập thứ sáu, phải nộp cho giờ học tuần sau. Thì giờ còn lại cho gia đình, cho riêng em đâu có bao nhiêu.

Dè sên chi tiêu, nên đâu có đưa em đi đây đi đó. Ngay cả công viên Balboa nổi tiếng ở San Diego, cư dân ai ai cũng biết. Nhưng, em và anh không biết công viên ấy ở đâu và đẹp xấu thế nào. Tiện tận chi tiêu, ban đầu mua được cái xe cũ, thỉnh thoảng lại chết máy. Một hôm, khi anh và em trên đường đến trường, xe chết máy dọc đường. Em ngồi trong xe, anh ra ngoài dưới mưa, đứng bên lề đường ngoắc xe xin quá giang. Rất may, đến trường kịp giờ thi cuối khóa một môn học của anh, nhưng mặt mày tóc tai anh ướt đẫm. Em ân cần đưa anh cái khăn tay để thấm nước mưa cho bớt ướt.

Bây giờ em đã học xong, đã đi làm. Em

không còn phải nghe điệu nhạc trong hãng làm quần áo lót trẻ em đã làm em phát sợ. Anh cũng đã học xong, đã đổi sở

làm, cùng em dọn nhà lên Orange County, và bây giờ chúng mình có thể ganh đua với những người ở nơi xứ lạ. Suốt quãng đời từ khi lấy chồng đến giờ, em đã cực nhọc lo toan. Đến khi an lạc, em lại ra đi. Em có hưởng được gì đâu. Người ta có thể quên đi những lúc sung sướng, nhưng không thể nào quên được những lúc khó khăn cực khổ sống chết có nhau.

Nhiều người thân đến thăm anh để chia xẻ nỗi buồn, nhưng anh cảm thấy mình cô đơn, trợ trợ không biết phải làm gì. Một nỗi hụt hẫng, sợ hãi như một người bị đắm thuyền trong đêm

tối giữa biển khơi đây sóng gió không biết bến bờ là đâu.

Anh không ở nhà với đông đúc người, mà chạy vào sở. Người bạn đồng sở nói với anh sao không ở nhà mà vào sở làm chi. Anh ấy có biết đâu rằng anh đang chạy trốn; không biết trốn chỗ nào, nên anh vào trốn trong sở. Khi chỉ có một mình mình mà cô đơn, cái cô đơn đó là bình thường, còn ở chỗ đông người, mà mình vẫn thấy cô đơn, cái cô đơn đó thấm thía biết là dường nào. Ông chú từ San Jose xuống thăm, thương tiếc, ngâm ngùi:

*Gà trống nuôi con những ngâm ngùi
Bây giờ chi nữa cũng là thôi
Căn nhà tổ ấm còn nguyên đó
Bóng dáng người thương đã khuất rồi.*

Nhà tôi cách sở làm khoảng ba mươi dặm; sáng sớm ra đi, tối mới về. Có hôm tôi đang làm trong sở, nhà trường đưa con trai lớn của tôi gọi tôi về gấp để đón nó vì nó khóc và xé trang vở viết. Thầy giáo đã đưa nó lên văn phòng. Về đến văn phòng nhà trường, tôi thấy nó mặc bộ đồ xám xám, mặt mày buồn xo, một mình ngồi thui thủi ở góc phòng. Lòng tôi thương con tôi vô hạn. Hỏi ra mới biết thầy giáo bắt học trò trong lớp vẽ con mắt cắt ra. Nó vẽ không được, và vì quá tuyệt vọng nên òa khóc và xé trang giấy mà nó vẽ con mắt không xong. Tôi biết con tôi vụng về tay chân lắm. Giờ thể thao, nó không bắt được trái banh của bạn đồng lớp ném tới, làm sao nó vẽ con mắt

cắt ra cho được. Thì giờ của tôi ở nhà ít quá, và tôi cũng không rành tâm lý để dạy con tôi một cách đúng mức ở cái tuổi trẻ người non dạ của nó. Đưa con trai nhỏ của tôi lúc nhỏ hay cảm cúm hoài. Giờ nghỉ bệnh, cũng như giờ nghỉ hằng năm của tôi cạn dần. Khi nó bệnh, tôi sờ da nó, nếu thấy nóng mà hâm hấp mồ hôi, tôi đỡ lo vì bệnh cảm không nặng lắm. Còn nếu da nó khô rang như hực lửa, tôi lo lắm vì nó cảm nặng. Ban đêm áp tai vào lưng nó, nếu nghe tiếng rồ rồ to, tôi biết đường phổi nó khó thở. Nhiều hôm vẫn phòng lớp mẫu giáo và giữ trẻ gọi tôi về đón nó sớm vì nó nóng cảm lạnh. Mùa đông, trời mưa nặng hạt, lòng tôi nôn nóng muốn chạy nhanh về đón con tôi. Nhưng, xa lộ số 5, xe đông như mắc cửi, ngừng rồi chạy, chạy rồi ngừng. Trời rất lạnh, nhưng tôi cảm thấy lòng mình ấm lại khi nghĩ tới một cậu bé ở nơi xa chỗ tôi làm, một mình ngồi lại chờ tôi đến đón trong khi các bạn bè về hết. Khi tôi đến nơi, ánh mắt cậu bé rất vui mừng. Có hôm cậu bé hỏi tôi rằng:

Ba, sao các bạn của con có mẹ đến đón, còn con không có mẹ đến đón hả ba?

Mẹ con mất rồi, con à.

Mất là thế nào hả ba?

Mất là ngủ quên, rồi bay lên trời, rồi không về được nữa.

Có phải mẹ ở trên những đám mây cao đó không ba?

Phải.

Con nhớ mẹ con quá. Có thể nào con lên gặp mẹ con trên những đám mây cao đó không ba?

Không được con à. Mẹ con ở xa lắm, con không lên được đâu. Nhưng lúc nào mẹ con cũng nhìn thấy con. Con rán ngoan ngoãn, học giỏi để mẹ con vui lòng.

Đời người phức tạp khó khăn đâu dám mơ ước nhiều, chỉ mong được một ước mơ tâm

thường: một người mẹ cho hai con tôi, cũng là người đầu áp tay gối cho mình, mà sao ước mơ ấy là cái gì quá xa vời mà cánh tay ngắn ngủi của mình không thể nào với tới được.

Tôi giật mình vì có ai đụng nhẹ chân tôi, và tôi nghe tiếng nói quen thuộc bên tai:

Ba nghĩ gì mà thù người ra vậy ba?

Tôi chưa kịp trả lời, nó hỏi tiếp:

Chiều nay mình ăn món gì vậy ba?

Thịt băm xào trứng

Hay là ba đổi món đi

Món gì vậy con?

Trứng xào thịt băm

Tôi cười, xoa nhẹ trên đầu nó. Ba cha con lững thững ra xe đến tiệm hamburger ở đầu đường.

Trên trời một màu xanh trong vắt, chỉ tụt lại ở chính giữa một đám mây trắng ở trên cao.

TN

Tháng 8/2013

BPT: Các hình ảnh được lấy từ Internet.